

Arrest

nr. 244 378 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. DIENI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 januari 2020 en op 4 maart 2020.

1.3. Op 26 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op (...) 1998 in Jabalia, Gaza. U bent bij het UNRWA geregistreerd. U woonde in de wijk Be'r al Naaja samen met uw ouders, uw broer S.(...) en uw broer M.(...) en zijn gezin. U haalde een diploma van het middelbaar onderwijs. U geraakte niet aan werk. Hoewel u zelf nooit betrokken bent geweest bij een politieke partij, is uw familie Fatah gezind.

In de tweede of derde maand van 2007 viel Hamas uw huis aan. Er ontstond een schietpartij tussen Hamas en de bewakers van Mo.(...), de oom van uw vader. Hij was een verantwoordelijke bij de preventieve veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit. Hamas slaagde er in de bewakers te vermoorden en executeerde daarop Mo.(...), zijn broer K.(...) en uw schoonbroer W.(...). Iedereen moest het gebouw verlaten, waarna het door Hamas in brand werd gestoken.

In 2017 kwam Hamas vijf à zes keer bij u thuis langs om uw broer M.(...), die soldaat is bij Fatah, te arresteren voor ondervraging. U weigerde de deur voor hen open te doen, waarop Hamas het huis binnenviel en u begon te slaan, net als uw vader en broer. Soms lukte het M.(...) om weg te vluchten, soms niet en dan werd hij gearresteerd.

Op 2 maart 2018 kreeg u een oproepingsbrief van Hamas, waar u niet op inging. Vier of vijf dagen later viel Hamas uw huis binnen. U werd geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plek. U werd tweemaal ondervraagd over de activiteiten van uw broer Mo.(...) en waarom u niet met hen wou samenwerken. U zat geboeid op een stoel en werd vervolgens aan het plafond gehangen, terwijl u werd geslagen met een zweep en ijskoud water over u heen kreeg, zodat de verwondingen niet erger werden. Uw familie probeerde tevergeefs via Yahya al Senawar, een verantwoordelijke van Hamas, te weten te komen waar u was. Omdat uw familie gehaat wordt door Hamas, kon uw familie geen informatie krijgen. Na vier dagen bracht Hamas u naar het politiekantoor van Jabalia kamp, waar uw vader u kwam ophalen. U had blauwe plekken waarvoor uw familie een zalf haalde bij de apotheker. Op 15 april 2018 ontving u een tweede oproepingsbrief waar u andermaal niet op inging. Hierna werd u een tweede maal gearresteerd door Hamas. Ze vielen uw huis binnen en namen u geblinddoekt mee naar een onbekende plek. U werd vier dagen vastgehouden, en werd vier keer ondervraagd waarbij u dezelfde vragen kreeg als tijdens uw eerste arrestatie. U werd geslagen met een zweep, een kabel of met de hand. U kreeg opnieuw ijskoud water over u heen. U werd na vier dagen overgebracht naar het politiekantoor van Jabalia kamp, waar uw vader u kwam ophalen. Uw brandwonden en blauwe plekken werden verzorgd met een zalf die uw familie in de apotheker had gehaald. 15 dagen later viel Hamas een derde keer uw huis binnen. U werd geblinddoekt en meegenomen naar het politiekantoor Bani Ansar. U werd bij aankomst eenmaal ondervraagd en bedreigd. Als u niet zou samenwerken met hen zou u hetzelfde lot ondergaan als uw vermoorde familieleden in 2007. U weigerde echter met hen samen te werken. Na twee dagen werd uw vader gecontacteerd om u te komen ophalen in Bani Ansar, waardoor u meteen ook wist dat u in Bani Ansar had vastgezeten. U keerde terug naar huis waar u een week verbleef, waarna u probeerde onder te duiken, eerst voor twee weken bij uw broer N.(...) en vervolgens voor ongeveer een maand bij uw nonkel A.(...). U was ondertussen bezig om uw vertrek uit Gaza te regelen. Aangezien Hamas wist dat u niet meer thuis was, zijn ze niet meer bij u thuis langs geweest in die periode. U verliet Gaza op 27 juli 2018 via Rafah en reisde via Egypte, Algerije, Mauritanië, Mali en Marokko naar Melilla (Spanje), waar u uw vingerafdrukken moest afgeven op 19 september 2018. Na twee maanden reisde u via Frankrijk verder naar België, waar u op 18 november 2018 aankwam en op 21 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In mei 2019 viel Hamas uw huis opnieuw binnen en vroegen aan uw vader waar u was en sloegen hem. Uw vader zei dat u buiten Gaza was. U vreest bij een terugkeer naar Gaza vermoord te worden door de dreigementen die Hamas tegenover u uitte.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw diploma van het middelbaar onderwijs, een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders en uw broer M.(...), uw UNRWA familie kaart, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonbroer W.(...) en uw nonkel Mo.(...), een kopie van de overlijdensakte van uw zus Wa.(...), een kopie van een pensioenattest van uw vader, een kopie van een medisch radiologisch attest van uw vader, een kopie van de werkbadge van de preventieve veiligheidsdienst van uw broer Mo.(...), een kopie van twee oproepingsbrieven van Hamas, een kopie van zes foto's van uw afgebrand huis, een kopie van twee reportages over de aanval op uw huis in 2007 en een USB-stick waar enkele hiervoor vermelde documenten opstaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er geen concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud op vraag van uw advocaat dat u niet geslapen had de nacht voor het persoonlijk onderhoud en dat u slaapmedicatie neemt, meer bepaald twee dagen voor het persoonlijk onderhoud (NPO II p. 16). U haalde evenwel nergens tijdens het persoonlijke onderhoud aan dat u niet in staat zou zijn om te antwoorden op de aan u gestelde vragen door dit slaapgebrek of het nemen van deze medicatie. Verder legde u geen enkel medisch document neer waaruit moet blijken dat er u speciale steunmaatregelen moeten worden verleend en dat u niet in staat zou zijn om aan uw verplichtingen te voldoen.

Er kan dus worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, sluit personen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in casu het UNRWA, van de vluchtelingenstatus uit. In zijn Bolbol-arrest wees het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève blijkt dat alleen de personen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, die als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HJEU 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51). In datzelfde arrest wijst het Hof erop dat de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten (§ 52). In zijn El Kott-arrest wijst het Hof erop dat artikel 1, D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door het UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten "kort voor het indienen van een verzoek" om internationale bescherming (HJEU 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §52).

In het voormelde Bolbol-arrest bepaalt het Hof vanuit het standpunt van het bewijs van de status die de verzoeker bij het UNRWA geniet of de persoon onder de werkingssfeer van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, eerste volzin valt. Zo stelt het Hof de verzoeker die geregistreerd is bij het UNRWA en voor wie het meent dat deze registratie toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, tegenover de verzoeker die niet bij het UNRWA geregistreerd is en die ook kan worden uitgesloten op basis van artikel 1, D als hij hiervoor het bewijs met elk andere middel levert. In zijn voormelde El Kott-arrest verfijnt het Hof zijn redenering, wanneer het de werkingssfeer van artikel 1, D, eerste volzin uitlegt. Artikel 1, D bepaalt namelijk dat alleen de verzoekers die thans de bijstand van het UNRWA genieten, onder zijn werkingssfeer vallen. Het Hof stelt vast dat de verzoeker "thans" niet meer de bijstand van het UNRWA geniet omdat hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, hoewel hij bij het UNRWA zou zijn geregistreerd. Een strikte uitleg van de uitdrukking "thans genieten" zou artikel 1, D elk nuttig effect ontnemen want elke verzoeker die zich in Europa bevindt, heeft per definitie het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten en geniet dus de facto thans zijn bijstand niet meer. We stellen vast dat het Hof meende dat een strikte uitleg van de eerste volzin van artikel 1, D tot gevolg heeft dat het vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, belet de bijstand als actueel te beschouwen. Om deze bepaling een nuttig effect te geven, breidde het Hof de betekenis die moet worden gegeven aan de uitdrukking "thans genieten" in artikel 1, D uit en meende dat niet alleen de verzoeker die "thans" de bijstand van het UNRWA geniet (wat veronderstelt dat hij zich bevindt in het gebied waarin het werkzaam is), maar ook de verzoeker die deze bijstand heeft genoten "kort voor zijn verzoek" om internationale bescherming, onder de werkingssfeer van artikel 1, D valt.

Op basis van deze elementen meent het Commissariaat-generaal dat niet elke verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, per definitie "thans" de bijstand van het UNRWA geniet. Aangezien hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, dient te worden nagegaan of hij "kort voor zijn verzoek" om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten. Het Hof van Justitie definieerde echter niet wat dient te worden verstaan onder "kort voor zijn verzoek om internationale bescherming".

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de werkingssfeer van artikel 1, D al heeft uitgebreid tot elke verzoeker die "kort voor zijn verzoek" om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, om artikel 1, D een nuttig effect te geven, in plaats van zich te houden aan de strikte betekenis van de uitdrukking "thans genieten". Aangezien artikel 1, D strikt wordt uitgelegd, dienen de woorden "kort voor zijn verzoek" om internationale bescherming restrictief te worden uitgelegd, onder voorbehoud dat de voorwaarde in verband met het actuele karakter van de bijstand in artikel 1, D van het Verdrag van Genève wordt genegeerd. In de twee gevallen die aanhangig werden gemaakt bij het Hof in de zaak El Kott, waren de verzoekers Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Uit de samenvatting van hun relaas blijkt dat ze Libanon verlieten en rechtstreeks naar Hongarije gingen, en dat, hoewel ze het kamp waar ze verbleven voor hun vertrek hadden verlaten, ze waren blijven wonen in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is en waarvan zij afhingen, namelijk Libanon (zie §§ 30 tot 32 van het voormelde arrest). In het licht van deze elementen in de context van de voormelde El Kott-zaak hebben de woorden "kort voor zijn verzoek" betrekking op de situatie van de verzoeker die het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten heeft (Libanon in de El Kott-zaak), die "thans" dus zijn bijstand niet meer geniet en die een verzoek in een lidstaat indient (Hongarije in de El Kott-zaak) in het rechtstreekse verlengde dan zijn vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is. Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat de term "kort" geen betrekking kan hebben op de situatie van de verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, aangezien hij het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, sinds "enige tijd" heeft verlaten en eventueel heeft verbleven in een of meerdere derde landen waar het UNRWA zijn bijstandsactiviteiten niet ontplooit. Een andere uitleg zou in strijd zijn met de tekst van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en met de uitleg ervan door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het voormelde El Kott-arrest. Uit wat voorafgaat, vloeit voort dat het indienen van een registratiekaart van het UNRWA niet volstaat om te bewijzen dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u de bijstand van het UNRWA niet hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming om de volgende redenen. Zo kon u enkel naar een UNRWA-school gaan en dit tot het derde middelbaar. U had verder geen recht op bijstand van het UNRWA omdat uw vader ambtenaar is. Omdat jullie ten gevolge van de professionele activiteiten van uw vader niet aan de vooropgestelde voorwaarden tot het verkrijgen van bijstand voldoen, hebben jullie dan ook geen steun gevraagd aan UNRWA (NPO I, p. 3 en NPO II, p. 3). Aangezien u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten "kort voor uw verzoek om internationale bescherming", valt u niet onder artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Uw verzoek om internationale bescherming werd dus onderzocht in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest gedood te worden door Hamas omdat u weigerde met hen samen te werken en info over uw broer Mo.(...) te geven. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Allereerst dient er opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw identiteitskaart. Waar u op de DVZ beweerde dat deze samen met uw paspoort in Madrid gestolen werd (vragenlijst DVZ vraag 29), verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat uw identiteitskaart in Gaza is. Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ kwam u niet verder dan dit te ontkennen (NPO I p. 7). U ondertekende evenwel uw verklaringen voor akkoord nadat deze u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met Hamas in 2018 door de veelheid aan incoherente en tegenstrijdige verklaringen.

Zo verklaarde u bij het eerste persoonlijk onderhoud dat u een eerste keer werd gearresteerd eind februari 2018, zonder dat hiervoor een oproeping werd verstuurd (NPO I p. 10). Hiernaar gevraagd bij het tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u dit aanvankelijk (NPO II p. 4), om het even later tegen te spreken en te beweren dat u eerst een oproepingsbrief ontvangen heeft op 2 maart 2018 en dan vervolgens vier of vijf dagen later een eerste keer gearresteerd werd. Gewezen op uw eerdere verklaringen, repliceerde u dat u zich vergist had en gefrustreerd bent en stelde u dat de tolk u had gezegd dat hij het niet goed begrepen had (NPO II p. 6-7). Van een verzoeker kan er redelijkerwijs verwacht worden dat hij het begin van zijn problemen kan aanduiden, waar u niet in slaagde. Uw repliek dat de tolk u niet goed begrepen had is, gelet op de duidelijke vraagstelling en uw expliciete verklaringen, louter een losse bewering die u niet kan staven.

U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de tweede arrestatie. Waar u bij het eerste onderhoud aangaf dat deze 20 dagen na de eerste arrestatie plaatsvond, wat rond 20 maart zou zijn aangezien u uw eerste arrestatie toen nog dateerde eind de tweede maand van 2018 (NPO I p. 10 en p. 13), verklaarde u bij het tweede onderhoud dat de tweede arrestatie midden april plaatsvond (NPO

II p. 7). Verder beweerde u bij het eerste onderhoud dat u zich in het salon bevond op het moment van de arrestatie (NPO I p. 13). In het tweede onderhoud verklaarde u dat u niet meer zeker wist of u in het salon of uw slaapkamer was (NPO II p. 7). Gevraagd waarom u dat niet meer zeker wist, kwam u niet verder dan beweren dat u gemarteld werd en een zware ervaring achter de rug hebt en dus uw concentratie niet kon bewaren (NPO II p. 8). U legt evenwel geen enkel begin van bewijs neer waaruit moet blijken dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Verder stelde u bij het eerste onderhoud dat Hamas aan de deur klopte en u vervolgens opendeed (NPO I p. 13). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u echter dat ze uw huis binnenvielen door de deur open te breken (NPO II, p. 8). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u enkel de deur opendeed op de momenten dat Hamas uw broer kwam zoeken en dat u niet zat te denken hoe Hamas u precies gearresteerd had toen (NPO II p. 8). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan niet voldoen om uw tegenstrijdige verklaringen te verschonen.

Ook wat betreft uw derde arrestatie legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u tijdens het eerste onderhoud dat deze ongeveer een maand na de tweede arrestatie plaatsvond (NPO I p. 15). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dat de derde arrestatie 15 dagen na de tweede arrestatie plaatsvond. U hiermee geconfronteerd, kon u louter repliceren dat u het slechts bij benadering en niet concreet weet (NPO II p. 9). Bovendien is het opmerkelijk dat u bij het eerste onderhoud aanvankelijk beweerde nooit te weten naar waar u werd meegenomen (NPO I p. 13), om dan even later te stellen dat u bij de derde arrestatie naar het politiekantoor Bani Ansar werd meegenomen (NPO I p. 15).

U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de manier waarop u te weten kwam dat u in het politiekantoor Bani Ansar werd vastgehouden. Waar u tijdens het eerste onderhoud beweerde dat u wist waar u was omdat u de plek herkende nadat uw blinddoek werd afgedaan, Hamas tegen u vertelde dat u in Bani Ansar zat en uw vader u daar kwam ophalen (NPO I p. 16), verklaarde u tijdens het tweede onderhoud dat u het enkel wist omdat Hamas aan uw vader vroeg om u daar te komen ophalen. Hiermee geconfronteerd kon u uw eerdere verklaringen enkel ontkennen (NPO II p. 10).

Verder verklaarde u bij het eerste onderhoud dat u bij de derde arrestatie drie keer werd ondervraagd (NPO I p. 16). Opnieuw hiernaar gevraagd tijdens het tweede onderhoud beweerde u slechts aan het begin van uw arrestatie eenmaal ondervraagd te zijn. Na confrontatie repliceerde u dat u het misschien over de tweede arrestatie had, wat onvoldoende is om de tegenstrijdigheid te verschonen (NPO II p. 10).

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste onderhoud stelde dat Hamas al wist dat u vertrokken was toen ze uw huis midden 2019 binnenvielen. Ze kwamen gewoon om uw familie te slaan (NPO I p. 19). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat u niet weet of Hamas voor of na de inval in uw huis midden 2019 wisten van uw vertrek (NPO II p. 14).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met Hamas in 2018.

Wat betreft het incident van 2007, waarbij uw huis werd aangevallen door Hamas en uw nonkel en twee schoonbroers werden vermoord, dient er vastgesteld dat deze feiten niet als actueel vluchtmotief kunnen worden beschouwd en dat er evenmin een actueel risico uit afgeleid kan worden. U bleef immers nog tot 2018 in de Gazastrook en aan uw persoonlijke problemen kan zoals hierboven werd vastgesteld geen geloof gehecht worden.

Wat betreft de problemen die u kende in 2017, waarbij u weigerde de deur te openen voor Hamas die uw broer kwam arresteren en daardoor door hen geslagen werd (problemen die u overigens niet vermeldde op de DVZ), dient er opgemerkt dat u zelf aangaf pas in 2018 persoonlijk gevisieerd te worden door Hamas (NPO II p. 4). De feiten van 2017 kunnen dan ook niet weerhouden worden in de beoordeling van uw vrees in een persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en afkomst, de identiteit van uw familie en de aanval op uw huis in 2007 zijn feiten die niet worden betwist. Wat betreft het medisch verslag van uw vader dient er vastgesteld dat hieruit geenszins kan blijken dat deze verwondingen verband houden met de door u beweerde inval in uw huis midden 2019. De oproepingsbrieven die u neerlegde zijn louter kopieën, waar overigens enkel vermeld wordt dat u zich voor 'iets belangrijk' moest aanmelden bij het politiekantoor en kunnen uw incoherente verklaringen dan ook niet ondersteunen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In Gaza woonde u in het huis dat eigendom is van uw familie, u had een tank van 500 liter om drinkbaar water in op te slaan (NPO I p. 4). U behaalde een diploma van het middelbaar onderwijs (NPO I p. 5). Hoewel u geen werk had, kon u overleven door de steun van uw ouders. Uw vader werkte als ambtenaar bij de Palestijnse autoriteit en ontvangt een pensioen. Uw broer Mo.(...) is tevens ambtenaar bij de Palestijnse autoriteit, uw broer N.(...) is arbeider (NPO I p. 5). U geeft verder aan regelmatig contact te hebben met uw familie en vrienden (NPO I p. 3-4). Gezien uw familiale en sociale netwerk in Gaza, de financiële steun die u van hen kreeg, uw huisvesting en uw opleidingsniveau kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precare situatie zal terecht komen waarbij u niet zal kunnen voorzien in uw elementaire basisbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. De bewering van uw advocaat dat u als lid van een Fatah-getrouwe familie problemen dreigt te kennen aan de grenspost nu dat deze bemand wordt door Hamas (NPO I, p. 21) is een blote bewering. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, S.(...)) Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleid in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofd een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 52/4, 55/4, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), artikel 18 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en machtsoverschrijding, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koestert, doch hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze als niet geloofwaardig bestempelt. In dit verband merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ongeloofwaardigheid van zijn relaas stoelt op inconsistenties tussen zijn twee persoonlijke onderhouds op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dit terwijl hij op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij de avond voor dit onderhoud niet heeft geslapen en de nacht voorheen slaapmedicatie had genomen. Verzoeker vervolgt in dit verband dat uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren en hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud niet is nagegaan of zijn toestand goed was om alle vragen te kunnen beantwoorden. Verzoeker citeert te dezen nog uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, meer bepaald de opmerkingen van zijn advocaat in dit verband en merkt op dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden en hem niet opnieuw heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud.

Voorts benadrukt verzoeker dat hij vreest te worden gedood door Hamas omdat hij weigerde met hen samen te werken en hen informatie te verschaffen over zijn broer M. Aangaande de motieven van de bestreden beslissing overweegt verzoeker in het verzoekschrift als volgt:

“De verzoekende partij betwist de analyse van het CGVS. Eerste Eerst zal ze verwijten dat ze heeft gezegd dat haar identiteitskaart is gestolen terwijl hij tijdens de hoorzitting met de CGVS zal zeggen dat ze in Gaza is. Daarover beschouwt de verwerende partij dat “dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook uw algemene geloofwaardigheid». Op de vragenlijst is de vraag n°29 onder de sectie “persoonlijke documenten. De vragen 27, 28 spreekt over het paspoort van mijnheer G.(...) die wel in Madrid gestolen werd. Het begaat met zekerheid van een fout in verband met welke documenten werd gestolen. De vraag n°29 is: “Wat is de redenen voor het ontbreken van deze documenten?” en het antwoord is: «IK gestolen in Madrid'. Dat antwoord is zeer vreemd in verband met de vraag n°29. Nergens daar sprake de verzoekende partij over zijn identiteitskaart en plotseling “IK gestolen in Madrid'. De raadsman van de verzoekende partij ziet trouwens niet in waarom de verzoekende partij zou proberen een dergelijk element te verbergen, vooral omdat de volledige kopie van de identiteitskaart in handen is van de CGVS. Het is daarom voor de verzoekende partij onmogelijk om er informatie over te verbergen als hij de kopie geeft, wat de neiging heeft om zijn goede trouw te bewijzen. Op zijn eerste gehoord heeft de verzoekende partij antwoordde dat “Mijn zijtas, paspoort en geld. Waar is uw identiteitskaart? In Gaza Op DVZ verklaarde u dat die gestolen is in Madrid? Nee, dat heb ik niet gezegd.” (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 7)

Bovendien is de identiteitsgegevens niet in betwist geworden door de CGVS aangezien ook de eerste pagina van zijn paspoort, een kopie van zijn geboorteakte en de UNRWA kaart van de familie staat in het dossier. Het enige doel van deze verklaring is om te proberen de eerlijkheid van de aanvrager in twijfel te trekken.

Over zijn eerste arrestatie verwittigt de verwerende partij de aanwezigheid van een oproepingsbrief in de tweede gehoord terwijl ze zegt op de eerste gehoord dat ze is gearresteerd. Hieruit heeft de verzoekende partij op het tweede interview deze antwoordde:

(...)

De verzoekende partij geeft ook een verklaring

(...) (Verslag van gehoord van 04 maart 2020, pp. 6-7). De verklaring is waarschijnlijk. Het meest verbazingwekkende van dit alles is dat we konden verwachten dat er meer problemen zouden zijn, maar de motivering van de beslissing is alleen op dit punt gericht omdat er niets anders is gevonden.

Over de tweede arrestatie verwittigt de verwerende partij een aantal problemen bij voorbeeld de datum, de plaats waar hij stond toen hij werd gearresteerd. De verwerende partij verwittigt deze tegenstrijdigheden. De verwerende partij lijkt echter doof te blijven voor zijn uitleg en ook voor het feit dat hij tijdens het tweede interview moe was om de vraag te beantwoorden. “Ik weet niet meer wat ik moet zeggen. In die omstandigheden zou ik mijn concentratie houden? Ik werd gemarteld, ik heb een zware ervaring achter de rug.” (Verslag van gehoord van 04 maart 2020, p.8). De rol van de gevoelens van angst en bezorgdheid van de aanvrager die dag kan ook de reden verklaren waarom hij twijfelt bij het uitleggen van de feiten. Bovendien heeft de verzoekende partij op de eerste interview gezegd dat

"Natuurlijk exacte periode weet ik niet. Hoe lang weet ik echt niet, want toen was ik arrestatie-brief-arrestatie-brief, ik weet het niet meer van buiten." (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 18)

Alle verwijten die verdachte vervolgens maakt zijn de verschillen die er zijn tussen het eerste gesprek en het tweede gesprek bij de CGVS. De raadsman van de verzoekende partij stelt dat hij door de vermoedheid en het nemen van medicatie uit het tweede interview minder duidelijke ideeën heeft en fouten in zijn verhaal ontstaan. Verweerster stelt zich op geen enkel moment de vraag waarom er bepaalde elementen in het verhaal veranderen. Nog verbazingwekkender blijft het feit dat de enige tegenstelling die men tegenkomt tussen de twee interviews zit. Zelfs binnen deze verschillende interviews blijft de verzoekende partij het consistent. Hij geeft identieke details, daarom heeft de beklaagde niets anders dan dat aan te vechten. Hij geeft de details van zijn martelingen, de redenen waarom hij is gearresteerd, zijn weigering om met HAMAS samen te werken. Ze neemt niet de moeite om alle elementen te benadrukken die haar verhaal ondersteunen."

Verzoeker vervolgt aangaande zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in het verzoekschrift als volgt:

"De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij deel nam aan de familie G(...). De familie G(...) is wel bekend als pro-Fatah familie.

De verzoekende partij heeft ook verteld een oom van zijn vader en een van zijn broer te hebben die bij de preventieve veiligheidsdienst van de Palestijnse autoriteiten hebben gewerkt. In 2007 heeft de familie G(...) drie leden verloren onderaan de oom van zijn vader - die heette Mo.(...) - die was een verantwoordelijke bij deze veiligheidsdienst. Deze drie leden (Mo.(...) (oom van zijn vader, nonkel), K.(...) (oom van zijn broer, nonkel) en W.(...) (een van zijn schoonbroer) werden vermoord door Hamas. Dat is ook niet betwist door de CGVS. Het wordt niet betwist door de bestreden beslissing,

"(...)" (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.17)

Hieruit vindt Uw het hele verhaal van wat gebeurt er toen in 2007 met de drie vermorden van de familie :

"(...)" (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.18)

Het is duidelijk dat als de Gazastrook weer binnenkomt, zijn leven gevaar loopt. De besrede beslissing wijst erop een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden die geen invloed hebben op het feit dat de verzoekende partij werd geïdentificeerd door Hamas als een neutraal persoon in een "pro Fatah familie". Toen hij weigerde samen te werken met Hamas werd de verzoekende partij bestempeld als "Fatah aanhanger hoewel het helemaal niet is. De besreden beslissing geeft toe in zijn motivatie dat " u had verder geen recht op bijstand van het UNRWA omdat uw vader ambtenaar is. Omdat jullie ten gevolge van de professionele activiteiten van uw vader niet aan de vooropgestelde voorwaarden tot het verkrijgen van bijstand voldoen, hebben jullie dan ook geen steun gevraagd aan UNRWA"

Bovendien zal de verzoekende partij erkennen dat "nee, geen enkele want ik ben niet overtuigd van geen enkel ideologie van die organisaties." (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 6)

"(...)" (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 9)

De verzoekende partij heeft ook verklaard waarom als lid van een "fatah "gezin Hamas zou dan net willen rekruteren. "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 9)

De hele motivatie doet de echte vraag over het hoofd zien: Wat is het risico als een familielid dat door Hamas is bestempeld als een van zijn aanhanger terugkeert naar Gaza?

Verzoekende partij heeft door een hele reeks documenten bewezen dat een van zijn broer (M.(...)) werkte als soldaat bij de veiligheidsdienst bij de Palestijnse Autoriteiten. Zijn vader werkte ook als ambtenaar in een ziekenhuis die behoort tot Fatah toen Fatah aan de macht was. Sinds de staatsgreep 2007 werden al de ambtenaar van Fatah vervangen door Hamas aanhangers ambtenaren. De vader is nu gepensioneerd. Een bewijs wordt door de verzoekende partij ook neergelegd.

De raadsman van de verzoekende partij wenst ook de lijst van de leden van zijn familie die tot Fatah behoort en die nog leven:

- De vader "(...)" (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, pp. 5-6)

- Zijn broers M.(...) en N.(...) "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.6)

Twee oom langs vaderkant: "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.6)

De raadsman van de verzoekende partij wenst ook de lijst van de leden van zijn familie die tot Fatah behoorde en die werd vermoord:

- Mo.(...) "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.8):

- K.(...) en W.(...) "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.6)

De bewijzen van de problemen van de familie in 2007 werden neergelegd, de overlijdensakte van Mo.(...) en van zijn schoonbroer ook. De werkbadge van zijn broer M.(...) werd ook bij zijn verzoek tot internationale bescherming toegevoegd.

Hij bewijst ook zijn identiteit en de bloedbanden die hij heeft met de verschillende bovengenoemde personen worden absoluut niet betwist door de CGVS. Om zijn asielmotieven te staven voeg hij toe ook twee oproepingsbrieven in zijn eigen naam en een medisch attest van zijn vader in verband met zijn rug

probleem als gevolg van een binnenaanval van Hamas in zijn huis na zijn vertrek in 2019. De vader werd door Hamas geslagen.

De verzoekende partij vertelde ook dat het begin van zijn eigenlijke probleem met Hamas was toen zij kwamen om zijn broer Mohammed te arresteren en Hamas sloeg hem "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 14)

De verzoekende partij heeft ook kunnen vertellen waarom heeft Hamas hem elke keer gearresteerd en vastgehouden. De eerste keer wenst Hamas graag weten meer over zijn broer M.(...). Inderdaad Hamas "begon me te vragen over mijn broer vragen over mijn broer, waar gaat hij naartoe, waar hebben ze hun ontmoeting, waarom wil je niet met ons samenwerken. Vooral gingen de vragen over mijn broer. "(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.II)

De tweede arrestatie wenst ook Hamas meer te weten over zijn broer maar ook over de verzoekende partij hemzelf. Inderdaad de verzoekende partij verklaard dat "(...)" (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.13) "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p.12)

Op de derde arrestatie werd de verzoekende partij ondervraagd over zijn niet samenwerking met Hamas. "(...)" (Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 16)

Uiteindelijk vindt een laatste incident in midden 2019 op zijn huis toen hij had al gevlucht in België. De verzoekende partij geeft toe dat "(...)"(Verslag van gehoord van 17 januari 2020, p. 19)

De raadsman van de verzoeker wil benadrukken dat geen van zijn informatie onsamenhangend of ongegrond lijkt. Ze zegt geen enkel woord over alle elementen die bovenvermelden werd benadrukt en heel belangrijk zijn omdat verzoekende partij het echte bescherming nodig heeft."

Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging merkt verzoeker nog op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit een flagrante tegenstrijdigheid heeft weten te benadrukken, dat niet getwijfeld wordt aan zijn Palestijnse origine vanuit Gaza, zijn neutraal profiel en het feit dat verschillende van zijn familieleden aanhangers zijn van Fatah en zijn familie als dusdanig gekend is. Verzoeker meent dat het bekend is dat een familielid (uit een familie die Fatah steunt) die weigerde samen te werken met Hamas deel uitmaakt van een kwetsbare sociale categorie. Hij wijst er voorts op dat de mogelijkheid voor een terugkeer naar Gaza na twee jaar afwezigheid voor een persoon wiens naaste familieleden onderdeel zijn geweest van de Palestijnse Autoriteit helemaal niet wordt overwogen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hamas zal mogelijk denken dat hij terugkeert naar Gaza met een ander doel dan alleen zijn familie zien, zodat er wel degelijk een objectief risico bestaat om gearresteerd te worden aan de grenspost voor aanvullend onderzoek met methoden van Hamas en/of Al-Qassam. Verzoeker meent dat de door hem uiteengezette gewelddaden gekwalificeerd kunnen worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de actualiteit van zijn vrees wijst verzoeker op de twee convocaties door Hamas en het medisch getuigschrift van zijn vader over zijn arrestatie midden 2019. Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing geheel over het hoofd ziet wat nu precies het risico is als een familielid dat door Hamas is bestempeld als een aanhanger van Fatah.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift als volgt: *"Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de tegenpartij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken."*

Verzoeker hekelt dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met zijn profiel als *"vormalige istakhbarat van de Fatah, lid van een familie die bekend is voor zijn politieke opinies Pro-Fatah en die terugkeer naar de Gazastrook nu in hand van de Hamas-autoriteiten"*. Er is hieromtrent geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal is naar mening van verzoeker dan ook tekortgeschoten aan zijn onderzoeksplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en heeft niet voldaan aan haar samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie. Dat het Commissariaat-generaal zijn relaas niet geloofwaardig acht ontslaat haar niet van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 45 396 van 24 juni 2010).

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift als volgt: *"De verzoekende partij heeft neergelegd een aantal documenten die wordt in betwisting door het CGVS. Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich op de bovenvermelden punten die geen invloed heeft op de waarde van de documenten."*

Bovendien heeft de verwerende partij geen tegenstrijdigheden tussen zijn verklaring gedurende al de tijdstip van de hele procedure en de verklaring zijn coherent en gelijk aan de documenten. Dus, Uw Raad moet rekening houden met deze documenten of de CGVS dwingen om zijn documenten te overwegen of om concreet uit te leggen hoe ze niet geloofwaardig zijn. Beweren, zoals de verdedigende partij, betekent dat het de verzoekende partij onmogelijk is om iets te bewijzen, omdat het ervan uitgaat dat alles vals is. Er is echter niets concreets en objectiefs om deze bevestiging te ondersteunen.

Met betrekking tot deze documenten, de raadsman van de verzoekende partij verwijst naar de nota van Nansen. Inderdaad, in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus, de asielaanvraag. Het enige gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid, is de toepassing of aan de andere kant van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Dit principe houdt in dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming die niet door documentaire of andere bewijzen worden gestaafd, zonder bevestiging worden aanvaard.

Artikel 4, lid 5, van de erkenningrichtlijn, omgezet in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980, geeft de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel.

(...)

Deze bepaling is een uitnodiging om de aandacht niet te vestigen op bepaalde tekortkomingen in het verhaal van de verzoekende partij, maar om het geheel van zijn verhaal en profiel te beschouwen. Eerder dan bepaalde tekortkomingen van de medewerkingsplicht van de verzoeker te isoleren, moeten de lidstaten deze in het licht van het profiel van de verzoekende partij als geheel plaatsen.

Als zodanig is het enige gevolg van het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij in deze bepaling dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op die aspecten van de verklaringen van de verzoekende partij die niet worden gestaafd door schriftelijke bewijzen of door ander bewijs. Met andere woorden, als de verzoeker een verklaring afgeeft zonder deze te ondersteunen met fysiek bewijs en niet algemeen geloofwaardig wordt geacht, moet de verzoekende partij zijn beweringen verder onderbouwen voordat ze kunnen worden aanvaard. Als de aanvrager verklaringen aflegt zonder bewijsmateriaal, maar over het algemeen geloofwaardig lijkt, moeten deze verklaringen "niet worden bevestigd".

In dezelfde zin merkte Staffans op: "it is important to separate credibility assessment from general evidentiary assessment in asylum procedure and to consider credibility as a factor impacting on the value and weight of the evidence, but not on the theme of proof itself. The effect of testimony that is not credible is that the value of that testimony for evidentiary assessment is low or none, not that the theme of proof cannot be established. Hence, credibility assessment is not itself linked to assessment of the refugee status of the applicant - credibility is not a prerequisite for refugee status.

Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft.

Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaard) in het frans stond in het nota van Nansen. (Zie Stuk 4)

Niettemin, deze rapport bewijst oo dat de rechtspraak is aan het veranderen. (Zie RvV, n° 211 633 du 26october 2018, §2.3.2; RvV, n°203 664 du 8 mei 2018, §2.2.2; RvV, n°203 051 du 26 april 2018, § 2.2.2 ; RvV, n°207487 du 2 augustus 2018, § 2.3.2. 52 en ook zie: RvV, n° 209994 du 25 september 2018, RvV, n° 207 487 du 2 augustus 2018, § 2.4.3.4 ; RvV, n°210571 du 5 october2018; §2.4.2.2.)."

Verzoeker wijst voorts op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vervolgt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in

juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van “*de-development*”. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als “vijandige entiteit”. Het gebied wordt daarom tot op de dag van vandaag hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade, en de regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, ervoor heeft gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie zal bevinden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal stelt op basis van het arrest N. van het EHRM dat de socio-economische of humanitaire situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een onmenselijke behandeling uitmaakt. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM echter een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza, net zoals de Westelijke Jordaanoever, een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie ‘Protective edge’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. Recentelijk kondigden de Israëlische autoriteiten bovendien aan dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken. Dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe. Verzoeker besluit dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en op reguliere tijdstippen uitgevoerde militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Dit gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven. Gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat het een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke

onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar diverse persartikels, rapporten en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535; RvV 16 februari 2017, nr. 182 381).

Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat de Raad van mening is dat terugkeer naar Gaza problematisch is. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een *'unpredictable gateway'*. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het

Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Verdrag van Genève. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Indien er toch twijfel zou zijn over de geloofwaardigheid van zijn relaas, vraagt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: de Nansen Note 2019/1 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" (stuk 2) en de Nansen Note 2018/03, "*Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*" (stuk 3).

2.2.2. Op 29 oktober 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij refereert aan de volgende stukken: de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Voorafgaande opmerking

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg wordt zijn verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit besluit van de commissaris-generaal en de onderliggende motieven op geen enkele wijze betwist.

Bij gebrek aan een concrete betwisting, onderzoekt de Raad op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek hierna bij voorrang in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij

een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteitskaart, hetgeen zijn algemene

geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde problemen met Hamas in 2018 door de veelheid aan incoherente en tegenstrijdige verklaringen, meer bepaald (1) aangaande het tijdstip van zijn eerste arrestatie, (2) aangaande het tijdstip, de plaats en de wijze van zijn tweede arrestatie door Hamas, (3) met betrekking tot het tijdstip van en de plaats waarnaartoe hij werd gebracht bij zijn derde arrestatie, alsook het aantal keren dat hij hierbij ondervraagd werd, (4) over de manier waarop hij te weten kwam dat hij in het politiekantoor Bani Ansar werd vastgehouden en (5) aangaande het feit of Hamas al dan niet op de hoogte was van zijn vertrek ten tijde van hun inval in de woning van het gezin midden 2019; (iii) wat betreft het incident van 2007, waarbij verzoekers huis werd aangevallen door Hamas en zijn oom en twee schoonbroers vermoord werden, moet worden vastgesteld dat deze feiten niet als actueel vluchtmotief kunnen worden weerhouden, noch hieruit een actueel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid, te meer nu verzoeker nog tot 2018 in de Gazastrook verbleef; (iv) de problemen die verzoeker kende in 2017, waarbij hij weigerde de deur te openen voor Hamas die zijn broer kwam arresteren en waardoor hij geslagen werd – hetgeen hij niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken – kunnen evenmin in rekening worden gebracht in de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming nu hij zelf aangaf pas in 2018 persoonlijk geïnterviewd te worden door Hamas; (v) de documenten die verzoeker voorlegde niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (vi) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend; (vii) niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen ertoe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt; (viii) er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook en (ix) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij eventuele terugkeer naar Gaza te worden gedood door Hamas omdat hij weigerde met hen samen te werken en informatie over zijn broer M. te geven.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.5.2.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het lot van zijn identiteitskaart, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

"(...) Waar u op de DVZ beweerde dat deze samen met uw paspoort in Madrid gestolen werd (vragenlijst DVZ vraag 29), verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat uw identiteitskaart in Gaza is. Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ kwam u niet verder dan dit te ontkennen (NPO I p. 7). U ondertekende evenwel uw verklaringen voor akkoord nadat deze u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook uw algemene geloofwaardigheid."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat het duidelijk is dat hij zowel in de vragen 27-28, als tijdens vraag 29 van de vragenlijst op Dienst Vreemdelingenzaken sprak over zijn paspoort, dat hij immers nooit eerder melding maakte van een identiteitskaart en er bijgevolg een fout is begaan met betrekking tot welke documenten gestolen werden, kan hij allerm minst overtuigen. Uit de vraagstelling blijkt inderdaad dat vraag 28 van de 'verklaring DVZ' handelt over het paspoort (*"Bij ontbreken van het eigen, legitiem paspoort"*), doch uit de aanhef van vraag 29 *"Bij ontbreken van andere persoonlijke documenten"* (eigen onderlijning) blijkt duidelijk dat het gaat over andere documenten dan het paspoort waarover verzoeker eerder werd ondervraagd. In dit licht is het dus wel degelijk duidelijk dat verzoeker bij deze vraag 29 heeft aangegeven dat zijn identiteitskaart eveneens gestolen is in Madrid. Dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan aangeeft dat zijn identiteitskaart zich in Gaza bevindt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17 januari 2020 (hierna: CGVSI), p. 7), maakt bijgevolg wel degelijk een tegenstrijdigheid uit die zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Te meer nu verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Arabisch en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Zo verzoeker nog opmerkt dat hij trouwens niet inziet waarom hij een dergelijk element verborgen zou proberen te houden, zeker nu hij een volledige kopie van zijn identiteitskaart heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn identiteitsgegevens niet worden betwist, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de asielinstanties wel degelijk zou trachten te misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen en het onthouden van (originele) documenten teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen. Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad een kopie van zijn identiteitskaart voorlegt, dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering dat hij niet inziet waarom hij bepaalde zaken zou hebben verborgen, geenszins valt te rijmen met de onderstaande vaststellingen en de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende de kern van zijn vluchtrelaas.

2.3.5.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt pertinent dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met Hamas in 2018 door een veelheid aan incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Zo verklaarde u bij het eerste persoonlijk onderhoud dat u een eerste keer werd gearresteerd eind februari 2018, zonder dat hiervoor een oproeping werd verstuurd (NPO I p. 10). Hiernaar gevraagd bij het tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u dit aanvankelijk (NPO II p. 4), om het even later tegen te spreken en te beweren dat u eerst een oproepingsbrief ontvangen heeft op 2 maart 2018 en dan vervolgens vier of vijf dagen later een eerste keer gearresteerd werd. Gewezen op uw eerdere

verklaringen, repliceerde u dat u zich vergist had en gefrustreerd bent en stelde u dat de tolk u had gezegd dat hij het niet goed begrepen had (NPO II p. 6-7). Van een verzoeker kan er redelijkerwijs verwacht worden dat hij het begin van zijn problemen kan aanduiden, waar u niet in slaagde. Uw repliek dat de tolk u niet goed begrepen had is, gelet op de duidelijke vraagstelling en uw expliciete verklaringen, louter een losse bewering die u niet kan staven."

U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de tweede arrestatie. Waar u bij het eerste onderhoud aangaf dat deze 20 dagen na de eerste arrestatie plaatsvond, wat rond 20 maart zou zijn aangezien u uw eerste arrestatie toen nog dateerde eind de tweede maand van 2018 (NPO I p. 10 en p. 13), verklaarde u bij het tweede onderhoud dat de tweede arrestatie midden april plaatsvond (NPO II p. 7). Verder beweerde u bij het eerste onderhoud dat u zich in het salon bevond op het moment van de arrestatie (NPO I p. 13). In het tweede onderhoud verklaarde u dat u niet meer zeker wist of u in het salon of uw slaapkamer was (NPO II p. 7). Gevraagd waarom u dat niet meer zeker wist, kwam u niet verder dan beweren dat u gemarteld werd en een zware ervaring achter de rug hebt en dus uw concentratie niet kon bewaren (NPO II p. 8). U legt evenwel geen enkel begin van bewijs neer waaruit moet blijken dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Verder stelde u bij het eerste onderhoud dat Hamas aan de deur klopte en u vervolgens opendeed (NPO I p. 13). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u echter dat ze uw huis binnenvielen door de deur open te breken (NPO II, p. 8). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u enkel de deur opendeed op de momenten dat Hamas uw broer kwam zoeken en dat u niet zat te denken hoe Hamas u precies gearresteerd had toen (NPO II p. 8). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan niet voldoen om uw tegenstrijdige verklaringen te verschonen.

Ook wat betreft uw derde arrestatie legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u tijdens het eerste onderhoud dat deze ongeveer een maand na de tweede arrestatie plaatsvond (NPO I p. 15). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dat de derde arrestatie 15 dagen na de tweede arrestatie plaatsvond. U hiermee geconfronteerd, kon u louter repliceren dat u het slechts bij benadering en niet concreet weet (NPO II p. 9). Bovendien is het opmerkelijk dat u bij het eerste onderhoud aanvankelijk beweerde nooit te weten naar waar u werd meegenomen (NPO I p. 13), om dan even later te stellen dat u bij de derde arrestatie naar het politiekantoor Bani Ansar werd meegenomen (NPO I p. 15).

U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de manier waarop u te weten kwam dat u in het politiekantoor Bani Ansar werd vastgehouden. Waar u tijdens het eerste onderhoud beweerde dat u wist waar u was omdat u de plek herkende nadat uw blinddoek werd afgedaan, Hamas tegen u vertelde dat u in Bani Ansar zat en uw vader u daar kwam ophalen (NPO I p. 16), verklaarde u tijdens het tweede onderhoud dat u het enkel wist omdat Hamas aan uw vader vroeg om u daar te komen ophalen. Hiermee geconfronteerd kon u uw eerdere verklaringen enkel ontkennen (NPO II p. 10).

Verder verklaarde u bij het eerste onderhoud dat u bij de derde arrestatie drie keer werd ondervraagd (NPO I p. 16). Opnieuw hiernaar gevraagd tijdens het tweede onderhoud beweerde u slechts aan het begin van uw arrestatie eenmaal ondervraagd te zijn. Na confrontatie repliceerde u dat u het misschien over de tweede arrestatie had, wat onvoldoende is om de tegenstrijdigheid te verschonen (NPO II p. 10).

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste onderhoud stelde dat Hamas al wist dat u vertrokken was toen ze uw huis midden 2019 binnenvielen. Ze kwamen gewoon om uw familie te slaan (NPO I p. 19). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat u niet weet of Hamas voor of na de inval in uw huis midden 2019 wisten van uw vertrek (NPO II p. 14).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met Hamas in 2018."

Het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoeker slaagt er met dit betoog in het verzoekschrift (p. 7-8) dan ook niet in om voormelde pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

Aangaande zijn verklaringen over de tweede arrestatie benadrukt verzoeker dat hij mogelijk door gevoelens van angst en bezorgdheid twijfelde bij de uiteenzetting van de feiten en dat hij ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij de exacte periode van zijn arrestatie niet wist, waartoe hij citeert uit het persoonlijk onderhoud d.d. 17 januari 2020, p. 18. Vooreerst merkt de Raad op dat de passage uit het persoonlijk onderhoud die in het verzoekschrift wordt geciteerd handelt over de periode die tussen de eerste oproepingsbrief en de tweede arrestatie zou hebben gezeten, terwijl in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt om het tijdstip van die tweede arrestatie (ten opzichte van de eerste arrestatie), de plaats waar hij zich bevond ten tijde van die arrestatie en het feit of hij al dan niet de deur van zijn huis opendeed bij die arrestatie door Hamas,

eenduidig uiteen te zetten. De argumentatie in het verzoekschrift, waarbij verzoeker dus blijft volharden in een klein deel van de tegenstrijdig bevonden verklaringen, brengt dan ook geen enkel valabel argument bij om deze tegenstrijdigheden op te helderen, dan wel te weerleggen. Er dient voorts op gewezen dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Hoewel verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij gemarteld werd en een zware ervaring achter de rug heeft waardoor hij zijn concentratie niet kan bewaren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 4 maart 2020 (hierna: CGVSII), p. 8), brengt hij hiervan tot op heden geen enkel bewijs bij en blijft hij bijgevolg steken in blote beweringen. Uit het administratief dossier kan immers geenszins blijken dat verzoeker omwille van traumatische ervaringen en/of de omstandigheden waarin het tweede persoonlijk onderhoud zou hebben plaatsgevonden niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen, zoals ook blijkt uit hetgeen hierna volgt.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift te dezen voorts op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas grotendeels stoelt op verschillen tussen zijn eerste persoonlijk onderhoud enerzijds en zijn tweede persoonlijk onderhoud anderzijds en benadrukt dat hij aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud nochtans heeft aangegeven dat hij de nacht die aan het persoonlijk onderhoud vooraf ging helemaal niet geslapen heeft, alsook dat hij slaapmedicatie had genomen de nacht voordien. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik een vraag heeft gesteld of hij moe was of dat hij medicijnen had ingenomen en dit ondanks het feit dat hij meerdere keren tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat hij zich de zaken niet meer kon herinneren. Nochtans meent verzoeker als volgt in het verzoekschrift: *“Geheugenverlies en fouten kunnen allemaal worden verklaard door een gebrek aan slaap en / of door het nemen van een slaappil.”* Verzoeker vervolgt nog dat zijn advocaat een opmerking heeft gemaakt aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud in dit verband en besluit dat er in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met die opmerkingen, vermits verzoeker opnieuw opgeroepen had kunnen worden om onder goede voorwaarden en in minder agressieve omstandigheden gehoord te worden.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud (in het bijzonder tijdens het tweede persoonlijk onderhoud) uit zichzelf op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat hij ten gevolge van een slaapttekort of het nemen van een slaappil de nacht vooraf aan de nacht voor het onderhoud niet in staat zou zijn geweest om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen en/of om zich bepaalde zaken te herinneren, terwijl verzoeker nochtans verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Dit klemmt des te meer daar de *protection officer* tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op verschillende ogenblikken aangeeft dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met wat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet (zie onder meer, administratief dossier, CGVSII, p. 7-10). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud reeds in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor eventuele tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden. Nochtans moet worden vastgesteld dat verzoeker slechts op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud en dan nog op uitdrukkelijke instructie van zijn advocaat aangeeft dat hij helemaal niet heeft geslapen de nacht voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud en hij “eergisteren” een slaappil heeft genomen (administratief dossier, CGVSII, p. 16), waarbij hij geenszins zelf te kennen geeft dat hij hierdoor niet in staat was om die dag volwaardige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Immers, uit het loutere feit dat verzoeker aangeeft dat hij zich een beetje heeft vergist en dat hij bepaalde zaken niet concreet kan benoemen (administratief dossier, CGVSII, p. 8-9), kan dit bezwaarlijk worden afgeleid. Bovendien brengt verzoeker geen enkel medisch attest bij ter staving van zijn verklaringen in dit verband, zodat hij zich te dezen beperkt tot blote beweringen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker ook tijdens eenzelfde persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over onder meer zijn eerste arrestatie, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel steunt op tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en hij binnen deze verschillende interviews consistent is gebleven.

Gelet op het voorgaande waaruit blijkt dat er diverse tegenstrijdigheden zijn op te merken in zijn verklaringen aangaande feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit zijn land

van gewoonlijk verblijf en dit terwijl van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit Gaza, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat er nergens een “*flagrante tegenstrijdigheid*” in zijn verklaringen valt te benadrukken.

2.3.5.2.3. Verzoeker vervolgt dat hij een risicoprofiel bezit doordat hij deel uitmaakt van de familie G., die bekend is als een pro Fatah-familie. Hij refereert daarbij aan het incident van 2007 waarbij zijn oom en twee schoonbroers werden vermoord door Hamas, het feit dat zijn vader als ambtenaar in een ziekenhuis heeft gewerkt dat toebehoorde aan Fatah toen zij aan de macht waren, het gegeven dat zijn broer als soldaat werkte bij de veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteiten en het feit dat leden van Hamas hem hebben proberen te rekruteren omdat ze via hem info van Fatah zouden kunnen krijgen. Verzoeker benadrukt dat hij hiertoe diverse documenten heeft voorgelegd, die de werkzaamheden van zijn broer en zijn familiebanden aantonen. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het risico dat hij kent als familielid dat door Hamas bestempeld wordt als een aanhanger van Fatah, hierover ook geen COI werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat nochtans bekend is dat zulk een familielid dat weigerde samen te werken met Hamas een kwetsbare sociale groep uitmaakt en meent dat Hamas zijn eventuele terugkeer naar Gaza mogelijk gaat zien als een ander doel hebbend dan alleen zijn familie zien, waardoor hij het risico loopt om aan de grenspost gearresteerd te worden voor aanvullend onderzoek.

De Raad wijst er vooreerst op dat, zo verzoeker tot de sociale groep zou behoren van “*een familie lid (uit een familie die de Fatah beweging steunt tot nu toe en werkte voor de Palestijnse overheid) die weigerde samen te werken met Hamas*”, het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is. Immers uit het incident in 2007, waarbij verzoekers gezinswoning zou zijn aangevallen door Hamas en zijn oom en twee schoonbroers vermoord werden, kan in hoofde van verzoeker geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid. De vaststelling dat verzoeker immers nog tot 2018 in de Gazastrook verbleef en het begin van zijn eigen problemen met Hamas in 2018 situeert (administratief dossier, CGVSI, p. 10 en CGVSII, p. 4), wijst erop dat hij in de periode tussen 2007 en 2018 schijnbaar geen problemen ondervond omwille van het feit dat zijn familie als pro Fatah wordt beschouwd door Hamas. Ook aangaande de problemen die verzoeker kende in 2017 toen hij weigerde de deur te openen voor Hamas die zijn broer M. kwam arresteren en waardoor hij geslagen werd (administratief dossier, CGVS I, p. 9), moet worden opgemerkt dat zij niet kunnen worden beschouwd als een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, die zijn problemen situeert in 2018. Uit het voorgaande (punt 2.3.5.2.2.) is bovendien gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas in 2018 gelet op de veelheid aan inconsistente en tegenstrijdige verklaringen omtrent aspecten die de kern van zijn vluchtrelaas uitmaken. Bijgevolg kan verzoeker met het louter verwijzen naar een sociale groep niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.2.4. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.5.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en afkomst, de identiteit van uw familie en de aanval op uw huis in 2007 zijn feiten die niet worden betwist. Wat betreft het medisch verslag van uw vader dient er vastgesteld dat hieruit geenszins kan blijken dat deze verwondingen verband houden met de door u beweerde inval in uw huis midden 2019. De oproepingsbrieven die u neerlegde zijn louter kopieën, waar overigens enkel vermeld wordt dat u zich

voor 'iets belangrijk' moest aanmelden bij het politiekantoor en kunnen uw incoherente verklaringen dan ook niet ondersteunen."

De kritiek die verzoeker onder verwijzing naar de "Nansen Note – 2018/03" (verzoekschrift, stuk 3) uit op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.6. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.5.7. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. De Raad benadrukt verder dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.6.3. Verzoeker is vooreerst van mening dat wegens de actuele humanitaire - en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-131).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.3.6.4. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens voormeld verdragsartikel geschonden kan worden geacht, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van

extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

"In Gaza woonde u in het huis dat eigendom is van uw familie, u had een tank van 500 liter om drinkbaar water in op te slaan (NPO I p. 4). U behaalde een diploma van het middelbaar onderwijs (NPO I p. 5). Hoewel u geen werk had, kon u overleven door de steun van uw ouders. Uw vader werkte als ambtenaar bij de Palestijnse autoriteit en ontvangt een pensioen. Uw broer Mo.(...) is tevens ambtenaar bij de Palestijnse autoriteit, uw broer N.(...) is arbeider (NPO I p. 5). U geeft verder aan regelmatig contact te hebben met uw familie en vrienden (NPO I p. 3-4). Gezien uw familiale en sociale netwerk in Gaza, de financiële steun die u van hen kreeg, uw huisvesting en uw opleidingsniveau kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precarie situatie zal terecht komen waarbij u niet zal kunnen voorzien in uw elementaire basisbehoeften."

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.3.6.5. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019, die in de bestreden beslissing vermeld wordt en zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, map 'Landeninformatie') en uit de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, die vermeld wordt in de aanvullende nota, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis

voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker minstens over zijn identiteitskaartnummer beschikt (waarbij zijn originele identiteitskaart zich in Gaza zou bevinden, administratief dossier, CGVSI, p. 7), zodat kan worden aangenomen dat hij de nodige documenten kan verkrijgen om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet

besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift is immers niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen, wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 tot begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Er wordt echter opgemerkt dat verschillende landen nationale *lockdowns* hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de

verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt, behoudens blote beweringen, ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede wordt nog benadrukt dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook ten gevolge van de pandemie veroorzaakt door het coronavirus.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekkers hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas omwille van de

banden van verschillende van zijn familieleden met Fatah en zijn weigering om met hen samen te werken, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat voorafgaat. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.3.6.6. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019, de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*” van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020 die bij aanvullende nota is overgemaakt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *"deal van de eeuw"* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen,

waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek

overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, besluit de Raad dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3.6.7. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET